

DE PILAARHEILIGE VAN SIMONSZAND

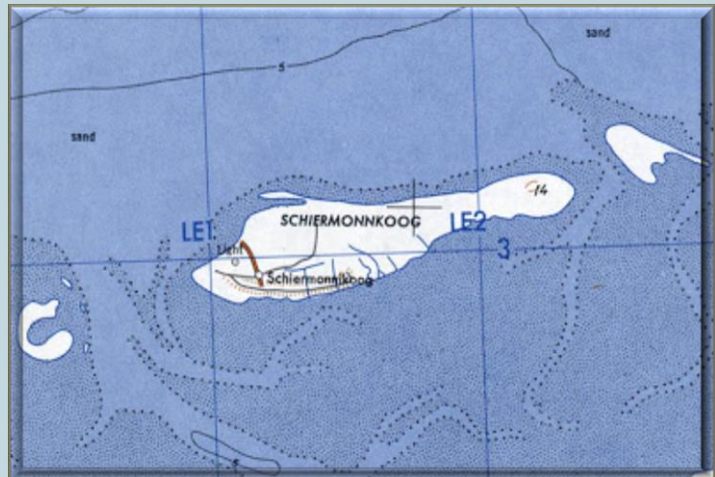
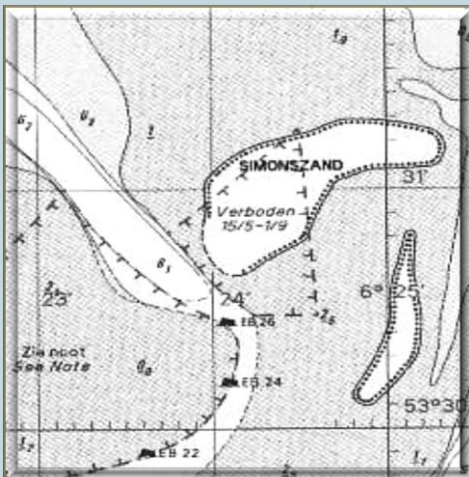
In 2001 waren we vogelwachter op een zandbank in de Waddenzee. Op het rif van deze bank broedden enkele honderden sterns, maar na een snuivertje uit noordwestelijke richting hielden die het voor gezien. De vogelwachterij leek nu nutteloos en mijn maat en ik werden bedankt voor onze inspanning. Het was pas juli.

Wat nu te doen? Ik had in de winter overgewerkt en al mijn verlofdagen opgenomen, om van april tot en met september op die plaat te zijn. Daarom besloot ik de resterende tijd op het wad te blijven, te beginnen met een tocht waar je nooit iemand over hoorde: lopen naar Simonszand, daar overnachten en met het volgende tij verder naar Schiermonnikoog. Als je jaren over het wad zwerft en naar eilanden loopt, dan weet je er wel wat van. Maar in deze zomer kreeg gemakzucht de overhand.

Een beetje overmoedig meende ik dat het traject naar Simonszand een peulenschil was. Dat hoeft je niet eens te verkennen, want daar wandel je zo naartoe. De start lag namelijk op hetzelfde punt als de route naar Schiermonnikoog. Achter het dorp Kleine huisjes nabij Pieterburen in Groningen, stapte je het Hornhuizerwad op. Eerst enkele kilometers naar het Lutjewad. Om op Simonszand te komen moest je na deze geul de koers noordoostwaarts

verleggen. Volgens de kaart niet te oostelijk, want daar was een slikveld van ongekennde afmeting, genaamd de Mothoek. Gewoon rustig doorstappen tot je op het eiland stuitte. That's it.

De eb viel die avond laat. Doordat de route van het licht af naar het oosten voerde, was het donkerder dan verwacht. Vlak voor aankomst op het eiland stond aan de oever van de Eilanderbalg een meetpaal in het water. Een stevig zwartgeel gekleurde en al wat geroeste paal. Een ijzeren ladder leidde naar een plateau van zeker twee bij twee meter. In de bodem zat een luik.

Het water kwam alweer op, de kentering zette in en het zou spoedig vloed zijn. Het was pikdonker toen de contouren van het eilandje zichtbaar werden. Nu kwam het erop aan het droog blijvende gedeelte te

vinden waar een bivak opgeslagen kon worden. Geen tent, alleen mijn slaapzak. De rugzak zou dienst doen als windbreker.

Maar hoe ik ook zocht, nergens was een droge plek. Op den duur moest je toch iets vinden, zou je zeggen? Niet dus. Terug naar die meetpaal, mijn reddingboei in deze benarde toestand.

De zee kolkte al bedenkelijk rond de voet van de pijler en met enige moeite kon ik een traptree vastgrijpen. Bovenop de vloer lag een houten vlonder. De opbouw was voorzien van een zogenaamde kooi van Faraday. Onweer, dat overigens niet te verwachten viel, zou me niet deren. Ik trok droge kleren aan, terwijl onder mij het kabaal van het snel stromende water klonk.

Het idee om met een rokertje op het strand te zitten naast een vuurtje van bij elkaar geraapt wrakhout onder een onbewolkte maanloze hemel was in duigen gevallen, maar de pilaar bleek het volmaakte alternatief. Een echt feestje werd het toch niet helemaal, want de Admiraal de Ruyter Siracusa sigaar (Immensi Tremor Oceani) van wijlen mijn oudoom kwam doorweekt uit het kokertje en de fles Duvel, schoot me te binnen, zat nog in de fietstas onderaan de dijk.

De volgende morgen ontwaakte ik uit een droomloze slaap. Mijn slaapzak, armen en haren bleken besmeurd met vogelstront, braakballen en andere vogel relictien. Het plankier werd gebruikt door een roofvogel om zijn prooien op te peuzelen. Waarschijnlijk een slechtvalk – het snelste roofdier ter wereld.

Toen het water voldoende laag was, klauterde ik de ladder af en dook de zee in. Schiermonnikoog lag op een steenworp afstand aan de andere zijde van de venijnig stromende Eilanderbalg. Een paar honderd meter, meer niet. Vlakbij lag een boei met de naam EB 26. Het wantij om door deze geul naar het eiland te

waden was een flink stuk westwaarts bij boei EB 6. De zon scheen krachtig en een oostelijk briesje streek over mijn naakte lijf. Afdrogen was niet nodig. De korte broek aan en op pad.

Met Schiermonnikoog zo dichtbij, moest het mogelijk zijn eerder de geul te passeren, dus baande ik me een aantal maal een weg door de moddervelden naar het water. Het ging niet. Elke keer was de prut zo diep dat een volgende stap niet mogelijk was en ik in mijn eigen spoor achteruit moest naar een plaats waar ik kon omdraaien. De boei bij de doorwaadbare plek was al geruime tijd in zicht, toen het eindelijk lukte over te steken.

Ploeterend ging het op het eiland aan. Nog een laatste hindernis, de Sprutel en toen was het geklaard. In een sloot spoelde ik het slijk van me af en wandelde naar het bijenstation in een duinvallei achter het dorp, waar ik mijn rugzak en peilstok dropte. Op naar Hotel Van der Werff voor de welverdiende Duvel en sigaar. Die nacht sliep ik achter de bijenkasten en werd 's morgens door het zware gezoem laat wakker, te laat. Jaap Andringa, de imker, keek me genadig aan en deelde de koffie uit zijn thermoskan met me.